

Bir Akif Emre vardı

Hüseyin Akın

30 Mayıs 2017

<http://www.milligazete.com.tr/bir-akif-emre-vardi/huseyin-akin/kose-yazisi/34724>

Akif Emre ansızın aramızdan ayrıldı. Kendisi ile birebir tanışıklığımız olmasa da yazdıkları ile iyi bir dostluğumuz vardı.

Ölümünün ardından her kanattan yazılanların ortak yönü onun adaletli ve dürüst bir kişilik olmasıydı. Benim durduğum yerden baktığımda da Akif Emre ismi hep yazdıkları ile yaşadıkları birbirine denk düşen adamdır.

Yazdıklarına yabancı olmayan bir isimdi o.

Emsallerinden onu farklı kılan bu samimiyet ve sahici bakıştır.

Akif Emre'nin yazdıkları üzerinde o hayatta iken derinlikli düşünmeyenler onun aramızdan ayrılışıyla beraber hakkı teslim sadedinden sözler söylediler.

İnsan sormadan edemiyor, iyi de neden yaşarken bu güzel yorumların bir tanesi bile yapılmıyor?

İyi insan olmak için ölmek mi lazım?

Orhan Veli'nin dediği gibi mi demek lazım: "Ölünce biz de iyi adam oluruz."

Elbette merhum Akif Emre güzel bir insan ve iyi bir Müslüman'dı yaşarken.

Bu yüzden ölümü de biz geride kalanlar için dokunaklı bir mesaj oldu.

Sağlığında onu üzen şeyler hâlâ aramızda dolaşıyor.

Sahtecilik, adalet yoksunluğu, ihtiras ve haset sanki dolaşıma sokulmuş gibi.

Son dönemlerde insan ilişkilerinde, dini algılama biçimimizde meydana gelen çürüme ve kokuşma Akif Emre gibi yazarların uyarıcı misyonunu daha bir anlamlı kılıyor.

Muhalefet denilen şeyin insani bir sorumluluk olduğunu ne zamandır unutmuştuk.

Gazete köşelerinde memleket ahvaline değinen kalemlerin birçoğu olması gerekeni hali hazırda olanmış gibi yansıtmaktan çekinmiyorlar.

Yanlış kılıf, yalana şahit aramayı gazetecilik zannedenler var. Bu tip köşe yazarları arzuladıkları övgü ve taltifi yaşarken fazlasıyla görürler.

Akif Emre gibi hatıra için cümle kurmayanlar ise yaşarken kimseden ne övgü beklerler ne de taltif görürler.

Ancak ölümleriyle birlikte biriktirilmiş güzel sözler ruhuna hediye eylenircesine cömertçe sarf edilir.

Keşke kıymet bilirliğimizi insanlar yaşarken gösterebilsek.

Ölenlerimizin arkasından anma günleri yapmaya gösterdiğimiz ceht ve gayreti keşke onlar yaşarken onları anlamak için gösterebilsek.

Ölenlerimize güzelleme yapmak bir tür kalp yumuşatma ve vicdan teskin metodu.

İnsafa getirmek için bizi hayat ölümü hep üzerimize salar.

Oysa ölümün üzerine hayatı salmak lazım değil midir?

Hayat en diri haliyle aramızda dolaşsa ne olur!

Birbirimizin varlığına dokunmuş oluruz en azından.

Yaşıyor olduğumuzu umursamaktır yaşayan her dostun farkına varmak.

Eksile eksile bir araya geliyoruz, çok yazık!

Ölümler bizi bir arada tutuyor hayat değil.

Şimdi ölümün nöbetini tutan kim bilir kaç kişi var ve biz onların varlıklarından habersiz ölüm günlerini bekliyoruz iki çift laf söylemek için.

Yaşarken bakışlarımızı gözlerinden çevirdiğimiz dostlarımızın yumuk bakışlarına nazar ediyoruz ölünce.

Bakışlarımız gözünden düşüyor dostlarımızın.

Belki de biz düşüyoruz hayatın gözünden.

Bir Akif Emre vardı.

İyi adamdı.

Yazı yazardı.

Yazdığı yazıda o vardı.

Hiç köşesine çekilmedi.

Hep haktan ve haklıdan yana oldu, siyasaya ve piyasaya bulaşmadan.

Aramızda iken çok şeyler söyledi, ama giderken söyledikleri daha bir akılda kalıcıydı.

İçimizden biriydi, belki de içimizdi.

Allah rahmet eylesin, cennet meskeni olsun.